

**LỄ KÍNH CHƯ PHẬT TÔN KÍNH ĐỐI VỚI CHÚNG SANH KHÔNG ĐỒNG
KHÔNG GIAN DUY THỨ
TẬP 1**

Người giảng: Cư sĩ Dương Thục Phương

Thời gian: Tháng 7 năm 2004

Giảng tại: Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Công

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ, Mộ Tịnh cư sĩ

Biên tập: Phật tử Diệu Hiền

Xin chào các vị đồng tu, chào các vị!

Hôm nay hậu học có vinh hạnh được giới thiệu cùng với mọi người, chúng ta làm thế nào kính trọng hết thầy chúng sanh trong không gian không đồng duy thứ khác. Tôi tin rằng rất nhiều người đều đã từng tham gia qua rất nhiều rất nhiều những lần pháp hội lớn nhỏ khác nhau. Trong Tịnh Độ tông, pháp hội thường thấy nhất chính là pháp hội Tam thời hệ niệm. Trong kỳ pháp hội, mỗi vị cư sĩ đều sẽ vì gia đình quyến thuộc của chính mình hoặc là các vị thường trú bên trong những đạo tràng này cũng sẽ vì tất cả những người quá vãng mình biết mà lập bài vị cho họ, vì họ mà siêu độ. Hậu học trong những năm gần đây, về mặt này cũng đã từng gặp qua rất là nhiều những ví dụ chân thực. Một số đồng tham đạo hữu muốn hậu học đem những việc phát sinh của bản thân trong những năm gần đây và của tất cả các bạn bè khác mà giảng nói ra tất cả những ví dụ thực tế đã xảy ra này, hy vọng chúng ta trong lần kế tiếp, khi gặp phải những pháp hội giống như vậy, chúng ta biết làm thế nào để lễ thỉnh những chúng sanh này, làm thế nào giúp đỡ chúng sanh trong nhiều không gian không đồng duy thứ như vậy, làm thế nào để khiến họ trong một pháp hội nhận được tất cả lực gia bị của chư Phật Bồ Tát, có thể từ đó lìa khổ được vui, phát nguyện cầu sanh Tịnh Độ, cho nên hôm nay hậu học có được vinh hạnh này, có thể đem tâm đắc trong mấy năm gần đây báo cáo với mọi người từng việc một.

Nhớ lại mười mấy năm về trước, khi vừa mới tiếp xúc với Phật pháp, ở tại thư viện Phật giáo Hoa Tạng Cảnh Mỹ Đài Loan. Thời điểm đó, Pháp hội rất ít phổ biến, tôi còn nhớ mỗi năm chỉ có khoảng chừng hai lần, một lần là Thanh Minh Pháp hội, còn một lần nữa vào khoảng tháng bảy là Trung Nguyên Pháp hội. Vào lúc đó tôi cũng rất ít tham gia những Pháp hội này, vì tôi thì không thường lui tới đạo tràng, duy nhất chỉ có nghe Lão pháp sư giảng kinh thuyết pháp. Lúc đó rất kỳ lạ, chỉ cần sắp sửa đến trước kỳ Pháp hội, hậu học liền mơ thấy rất nhiều những gia thân quyến thuộc đã quá vãng cứ lần lần lướt lướt trong giấc ngủ liền mơ nhìn thấy được họ. Trước khi còn chưa học đến Phật pháp thì vốn chưa từng có hiện tượng này, sau khi học Phật thì cảnh trong mơ làm tôi cảm thấy rất đặc biệt. Sau khi nằm mơ xong, cách chừng khoảng năm hay sáu ngày thì đã nhận được thông báo của kỳ Pháp hội. Đến lúc này thì tôi liền bỗng nhiên ngộ ra, thì ra tất cả những người thân quyến thuộc đã quá vãng này mong muốn ta có

thể lập bài vị cho họ. Trong đó đặc biệt nhất chính là ông ngoại tôi, cũng là vào một lần trước kỳ Pháp hội, tôi vẫn còn chưa nhận được thông báo, trong giấc mộng đó ông đã xách một thùng nước rất to, chậm chạp bước từng bước về phía tôi, rồi nói với tôi (gọi tôi bằng nhũ danh): *“Con có nhiều tiền nhất”*. Ông vừa nói vừa xách một thùng nước: *“Con có nhiều nước nhất, nước của con nhiều nhất, ta muốn chia của con một chút sang đây”*. Tướng mạo ông ngoại hiện ra trong cảnh mộng ấy cũng rất là hiền từ, ông nói tôi có rất nhiều nước, muốn đến xin của tôi một ít nước, tay xách thùng nước. Sau khi tỉnh mộng, tôi ngẫm hiểu ông ngoại nhất định có yêu cầu với tôi, không lâu sau đó quả nhiên là nhận được thông báo từ Pháp hội. Ông ngoại cứ liên tục làm như thế đại khái cũng ba đến bốn năm, từ đó về sau thì không còn mơ thấy ông nữa. Sau này thì tôi biết được, sau khi ông ngoại qua đời thì không tốt lắm, vì ông khi sinh tiền, lúc còn trai trẻ đã từng có một khoảng thời gian hành ghê đê tể đê (tức là giết đê). Chúng ta hiểu rằng tạo sát nghiệp thì quả báo của ông sẽ rất xấu. Từ trong “Phật thuyết Địa Ngục Chư Kinh Tập Yếu” chúng ta có thể thấy được, phàm là tạo sát nghiệp thì tương lai chỗ mà họ sinh vào gần như đều là ở trong đường địa ngục. Chúng ta biết được việc giết đê ngày trước là lấy một con dao lưỡi lê rất dài, đâm vào từ chỗ yết hầu, sau khi đã chết hẳn thì từ từ cắt xẻ con đê ra, cho nên ông ngoại vào những năm cuối đời, ông bị bệnh chính là yết hầu sinh bệnh, sau đó rất đau đớn vì yết hầu đã sinh ra một cái bươu độc rất to, khiến việc hít thở gặp rất nhiều khó khăn. Ông như vậy mà ra đi. Sau khi tôi học Phật, tôi biết ngoại tôi nhất định rất khổ sở, mới phải tìm đến tôi xin nước, tìm tôi để giúp đỡ ông. Đây là những năm đầu học Phật tôi đã mơ thấy gia thân quyến thuộc nương vào giấc mơ tìm tôi nhờ giúp đỡ.

Trong khoảng thời gian đó, có một số đồng nghiệp tương đối gần gũi và thân cận cũng đã đến thỉnh giáo với tôi, vì họ biết tôi đã học Phật rồi, cho nên cũng có một số vấn đề đến hỏi tôi. Họ nói gần đây rất kỳ lạ, cứ hay mơ thấy người đã mất, không hiểu là có ý nghĩa gì? Tôi đương nhiên biết được những người này cũng muốn dựa vào vị đồng nghiệp này để lập bài vị siêu độ cho họ, chân thật giúp đỡ họ lìa khổ được vui, cho nên tôi liền nói với vị đồng nghiệp này: *“Họ đại khái là có thỉnh cầu nơi bạn, biết được bạn rất thân với tôi, cho nên bạn nhất định sẽ đến hỏi tôi”*. Người ấy sau khi nghe xong cảm thấy rất thú vị và cũng rất có lý. Mấy năm sau thì không còn xảy ra chuyện đó nữa, vì sau khi gặp được tôi và biết được tôi là một người học Phật, người ấy mới có những cảm ứng này. Sau đó người ấy mỗi năm đều có tình hình tương tự như vậy, cứ vào cái đêm trước kỳ Pháp hội cũng nằm mơ thấy người đã mất đến báo mộng, người ấy cũng đương nhiên đã phải nhờ tôi mấy năm, giúp người đó để viết những bài vị siêu độ này. Những bài vị này chỉ cần gặp được đạo tràng của Tịnh Tông, lúc mà có viết bài vị (lúc có Pháp hội), tôi nhất định không thể quên những người trong họ hàng quyến thuộc đã qua đời, nhất là những người mà lúc sinh tiền đã hành những nghề không tốt cho lắm, nhất là nghề sát sinh, tôi đều sẽ chủ động vì họ mà viết lập bài vị.

Trong khi viết bài vị, cũng đã phải khởi tâm động niệm thỉnh mời họ đến đạo tràng này để lắng nghe Phật pháp. Mấy năm trước tôi không có sự cung kính giống như mấy năm gần đây, vì trong mấy năm trở lại đây đã gặp phải những sự việc trong thực tế, khiến tôi càng thể hội được nhu cầu và sự bức bách của chúng sanh.

Vào mấy năm trước, hậu học có một lần nằm mơ vào đêm trước ngày lễ thanh minh. Trong giấc mơ ấy, tôi cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, tất cả những cảnh tượng trong mơ đều rất âm u, đều rất bi thảm, vì tất cả những người muốn đi tảo mộ đều phải bước đi một cách khó khăn trên vùng đất sinh lầy, gần như mỗi bước chân đều bị đất sét giữ lại, muốn đi tảo mộ thật rất là khó khăn, cho nên nhìn thấy cảnh tượng ấy trong giấc mộng. Tiếp đó tôi liền cảm thấy tôi nên phải như thế nào để mà giúp đỡ những chúng sanh đã vãng sanh nhiều đến như vậy, những linh hồn này, làm thế nào để giúp đỡ họ? Sau khi tỉnh dậy, tôi liền kể với một vị Pháp sư là tôi đã có một giấc mơ như vậy, và thỉnh mời vị Pháp sư ấy có thể vì tiết thanh minh lần này mà cử hành một lần Pháp hội Tam Thời Hệ Niệm. Vị Pháp sư này bình thường không làm Pháp hội, nhưng qua việc tôi đem cảnh tượng trong giấc mơ ấy kể cho Pháp sư nghe xong, Ngài cũng cảm thấy có thể vì chúng sanh có nhu cầu này, thông qua giấc mơ đến để mà khai thỉnh, nên Pháp sư cũng đã vui vẻ đồng ý.

Ở phương diện này hậu học tôi cũng không hiểu lễ tiết lắm, thế là đành thỉnh giáo vị Pháp sư này là tôi cần phải chuẩn bị gồm những thứ gì để cúng dường hết thầy chúng sanh? Chúng tôi cần phải lập bao nhiêu bài vị, làm sao để mời họ đến nghe pháp? Sau đó chúng tôi có cần phải mời khách hay không? Tôi liền hỏi vị Pháp sư như vậy. Pháp sư Ngài liền nói điều này thật là vô cùng quan trọng, Ngài đưa ra một ví dụ như thế này.

Ngài nói, đã từng có một vị hộ pháp đã hộ trì cho đạo tràng trong nhiều năm, khi người thân vị ấy qua đời liền đến để xin nhờ Pháp sư đi đến nhà vị ấy, vì họ mà làm một Pháp hội tam thời hệ niệm. Vị Pháp sư này cũng không có cách nào để từ chối, vì bình thường vị hộ pháp này dốc hết sức mình hộ trì đạo tràng, cho nên cũng đã phải nhận lời. Khi đến nhà cư sĩ này, Ngài nhìn thấy những com canh vật cúng mà họ chuẩn bị rất là thịnh soạn, có thể nói là đưng đầy những túi lớn những mâm lớn thật thịnh soạn, nhưng mỗi một túi mỗi một mâm đều được gói lại rất kỹ, gói rất là ngay ngắn, vì nhà vị cư sĩ này ở gần bờ biển, cho nên gió cát rất là mạnh. Pháp sư nhìn thấy tình hình như vậy liền đề nghị với họ, chúng ta đã mời rất nhiều chúng sanh đến đây, mời họ ăn một bữa cơm cũng giống như mời người vậy, việc người chết như người sống, cũng cần phải có lễ tiết này để cung kính đối đãi họ thì mới phải, cho nên Pháp sư liền đề nghị chủ nhà đem tất cả những com canh có miếng mành che mở ra một chút, mở lộ bốn góc, đem những túi những gói đồ ăn lớn như là kẹo cắt ra, để bày tỏ chúng ta đối với những chúng sanh này, lễ kính đối với những quý thần này. Vị cư sĩ này bèn bảo là không được, tôi mà đem những đồ ăn này mở ra hết, khi xong lễ muốn đem cho người ta thì sẽ bị bẩn, người ta sẽ không muốn lấy đâu, có thể sẽ không còn ngon nữa. Vị Pháp sư này cũng không còn cách nào, đành phải hăng thuận chúng sanh, và Pháp hội được tiến hành theo

đúng hạn định. Lúc đi ngủ vào tối ngày hôm đó, Pháp sư đã nằm thấy một giấc mơ, tất cả những chúng sanh này đều đi đến nói với Ngài, chúng tôi đã đến nghe pháp rồi nhưng mà chúng tôi không ăn được một món nào cả, chúng tôi đều không thể ăn được món gì, ông dâng nhiều như vậy mà chúng tôi không ăn được, cho nên ngày hôm sau Pháp sư đành phải làm bù một lần Tam Thời Hệ Niệm.

Khi tôi nghe sự việc mà vị Pháp sư nói với tôi, thì ra làm Tam Thời Hệ Niệm, làm pháp hội siêu độ cho tất cả, đối với tất cả chúng sanh đều phải thật là cung kính và cũng phải mời họ một bữa, ngay trong khi thí thực có thể khiến họ được một bữa với phẩm vật thật thịnh soạn, cho nên tôi liền hỏi Ngài rằng tôi nên làm những gì. Ngài nói tôi hãy yên tâm về việc này.

Về phía chúng tôi, vào buổi tối đêm trước, chúng tôi đem tất cả những bài vị này dùng cách viết số văn viết lên trên một tờ giấy lớn, gấp lại một cách vuông vắn, nếu có thời gian thì kẻ thêm đường thẳng, đem hết tất cả những bài vị này mà xếp lên. Trước đó một đêm thì vân tập hết tất cả các cư sĩ, đồng tham đạo hữu cùng nhau đến đạo tràng, trước đọc tụng cúng dường một bộ kinh Vô Lượng Thọ. Sáng hôm sau là ngày làm pháp hội, ngay từ buổi sáng liền dâng cúng những đồ ăn thật ngon thật thịnh soạn, thỉnh mời hết thầy chúng sanh trong các bài vị cùng nhau đến mà hưởng dụng. Bữa sáng xong thì lại làm tiếp bữa trưa, và cũng phải thật là thịnh soạn. Tiếp tục là pháp hội cho đến tối, lại đổi đồ ăn khác cũng thật thịnh soạn, dâng cúng ngay tại đạo tràng.

Sau khi Ngài nói với tôi, tôi rất cảm động, thì ra họ làm một lần Pháp hội là dụng tâm đến như thế, chân thành cung thỉnh tất cả những chúng sanh không đồng không gian duy thứ này đến như vậy, long trọng như vậy, lễ kính như vậy. Sau khi tôi được nghe Pháp sư khai thị một lần như vậy, về sau khi mỗi lần gặp được pháp sự Tam Thời Hệ Niệm, thì tôi đều vô cùng cung kính. Phàm là những khi mà tôi có viết bài vị, tôi nhất định rất là cung kính mà lễ thỉnh những chúng sanh này.

Sau này Pháp sư cũng có nêu ra một ví dụ. Ngài nói, có một lần cũng là gia thân quyến thuộc của một vị hộ pháp có một qua đời, cũng đã đến một nơi còn rất hẻo lánh cử hành một kỳ Pháp hội nho nhỏ, Pháp sự Tam Thời Hệ Niệm, cũng chỉ là làm một Pháp hội Di Đà khoa nghi rất đơn giản mà thôi. Sau khi Pháp hội kết thúc, đột nhiên có một vị nữ chúng bị hồn quỷ nhập thân. Vị nữ chúng này liền vừa lăn lộn vừa bò vào bên trong. Sau khi bò vào trong thì đột nhiên lên tiếng, nói ra giọng nói không giống bình thường. Vị ấy nói hồn phách quỷ dựa vào thân của vị cư sĩ này đã ở tại nơi này hơn mấy chục năm nay rồi, đã gần được 100 năm rồi, xưa giờ chưa từng nghe qua pháp gì hay đến vậy, hôm nay mới có cơ duyên nghe được pháp hay đến thế, vị ấy tương lai có thể được siêu độ có thể vãng sanh, cho nên muốn dựa vào thân của một vị cư sĩ để mà nói lời cảm tạ. Vị ấy cũng nói là người lân cận với nhân sĩ ở nơi nào. Sau khi hồn quỷ đi rồi họ hỏi thăm quả nhiên có người này. Người này khi tuổi còn rất trẻ do đã tự sát mà chết đi, hồn phách từ đó cứ ở đây mà không đi đâu. Cho nên sau khi trải qua sự việc đó, vị

Pháp sư này Ngài đã sâu sắc thể hội được, chúng ta mỗi khi làm một pháp hội thì sẽ có chúng sanh trong tận hư không pháp giới không đồng không gian duy thứ, chỉ cần là có duyên, họ có thể đều sẽ đến pháp hội để mà lắng nghe. Ngài cũng nói với tôi, chúng ta làm bất kỳ một pháp hội nào, trong mỗi một khâu mỗi giai đoạn đều phải rất là cẩn thận, rất là thận trọng để cung kính họ. Tôi cũng thấy được họ lúc đó đã làm một chiếc xe cưới gió nhỏ, tiếp đó còn mua thêm một số món đồ chơi nhỏ. Tôi hỏi vị pháp sư này một cách đầy hiếu kỳ là làm Pháp hội còn cần những đồ chơi này để làm gì? Ngài liền nói rằng, những đồ chơi này đặt ở dưới bàn cúng có miếng vải bố che xung quanh, có thể có những loài bò bay xuẩn động, hoặc giả một số linh hồn trẻ con còn nhỏ, chúng dù đến pháp hội nhưng có khả năng là không thể nghe pháp, những đồ chơi này cũng là để cúng cho chúng, khiến chúng cũng có thể rất hoan hỷ ngay tại hội trường. Tôi thấy rất là đặc biệt, nhận được sự dẫn dắt rất xúc động, vị Pháp sư này quả thực là chú ý mọi mặt, hết thảy đều vì chúng sanh mà suy nghĩ.

Mấy năm gần đây, tôi có được cơ duyên thân cận bên Lão Pháp Sư, nghe được và cũng chính mình thấy được, đã có rất là nhiều những câu chuyện rất có cảm ứng. Đặc biệt vào năm 2001, thời điểm lúc đó có một nhà ngoại cảm, có rất nhiều chúng sanh dựa vào vị ngoại cảm này, yêu cầu Lão Pháp Sư quy y cho bọn họ. Lúc đó người yêu cầu được quy y vô cùng nhiều, cho nên tôi được ủy nhiệm viết giấy quy y, đã viết hết mấy chục tờ, chữ số viết trong những giấy chứng nhận quy y này có lúc viết là mấy chục triệu, mấy trăm triệu hết thảy chúng sanh trong địa ngục. Thế cho nên trong khi viết, tôi đã cảm nhận được những chúng sanh này là vô cùng khổ. Tại vì rất khổ, nên mới tận hết phương pháp thông qua nhà ngoại cảm xin nhờ Lão Pháp Sư quy y cho họ.

Sau khi quy y xong, làm nghi thức như thế nào để phát giấy quy y cho họ? Khi đó họ thông qua nhà ngoại cảm yêu cầu là vào giữa đêm, đốt cho họ những giấy quy y này. Lúc đó hậu học cũng ở đó, nhà ngoại cảm nói rằng đến lúc trời đêm tối đen như mực, yêu cầu mang máy quay phim quay lại. Vào lúc đó chúng tôi chỉ nhìn thấy toàn là một màu đen tối tăm, cái gì cũng không nhìn thấy, qua nhà ngoại cảm chỉ dẫn, nói phải quay chỗ này phải quay chỗ kia, quay bên này quay bên kia, sau khi quay xong thì vị ấy yêu cầu đem phát hình ra xem. Vào lúc đó, từ ngay trong màn hình ti vi, tôi nhìn thấy trong chiếc thùng đốt vàng mã những tờ quy y từ từ bay lên cao, từ một tờ giấy chứng nhận quy y nhỏ mà hóa thành những khối lập thể lớn có màu vàng, từ từ chậm chậm mà bay lên trên cao, bên cạnh thì xuất hiện một vị quý vương chỉ với một cái đầu. Sau khi xem xong tôi đã vô cùng cảm động, ngay lập tức tôi đã hiểu được những chúng sanh này đích thực là rất khổ. Thông qua đoạn phim khiến tôi hoàn toàn tin tưởng là thực sự có một sự việc như vậy, cho nên sau khi xem xong thì đối với cái khổ của chúng sanh không đồng không gian duy thứ càng có thể khiến tôi cảm động lây.

Vào khoảng ba năm trước, tại Tịnh Tông Học Viện Úc Châu, khi đó là kỳ Phật thất đầu tiên. Ngày cuối của kỳ Phật thất là pháp hội siêu độ Tam Thời Hệ Niệm, hậu học có cơ duyên được giao nhiệm vụ thụ lý công việc viết bài vị. Lúc đó tôi nghĩ là

mình có cơ duyên phục vụ cho chúng sanh, tôi phải cố gắng hết sức mà suy nghĩ, chúng sanh nào chúng ta cũng đều nên chủ động lập bài vị cho họ, thỉnh mời họ đến để nghe pháp, thỉnh mời họ đến tiếp nhận sự giáo huấn của Phật Bồ Tát, hy vọng dựa vào Phật lực gia trì, dựa vào cầu siêu của Pháp hội, khiến họ có thể từ trong đó hiểu được, khiến họ có thể sau khi nghe Pháp thì hiểu được mà phát nguyện vãng sanh Cực Lạc thế giới, mới có thể thoát khỏi sự thống khổ của địa ngục. Sau khi tôi khởi tâm động niệm như vậy, từ các nơi trên thế giới cũng có rất nhiều người đều đã đến Học Viện Tịnh Tông và cũng có vài người bạn cũ, cũng là bạn thân đã nhiều năm rồi, tôi liền nghĩ, nếu như là từ nước Mỹ đến đây, tôi hy vọng họ có thể nhớ lại, mời họ hãy viết ra những tai nạn đã xảy ra ở nước Mỹ trong mấy trăm năm trở lại. Nếu như là từ Đông Nam Á bên này, mỗi một quốc gia tôi chọn ra một vị, nhờ họ nhớ lại xem nơi nước họ có những tai nạn gì tương đối đặc thù, xin họ viết ra một danh sách, viết những tên gọi. Dường như là chỉ trong vòng một đến hai ngày rất nhanh chóng đã đem tất cả những tai nạn đã xảy ra ở khắp các nơi trên toàn thế giới trong mấy trăm năm nay toàn bộ thu thập trở lại. Tôi lại mang về nhà để tôi từ từ mà viết.

Sau khi viết xong, tôi nghĩ chúng tôi hôm nay đã viết nhiều bài vị như vậy, chúng tôi làm sao để lễ thỉnh họ? Tôi liền nghĩ, học viện đã giao nhiệm vụ này cho tôi rồi, thì tôi nên phải thay mặt cho học viện mà hết lòng chào đón họ vậy, mời họ đến nơi này để mà văn kinh thỉnh pháp, nên mỗi lần viết xong một trang có mười cái tên, mỗi tên tôi đều nhất nhất lễ thỉnh mời họ đến nơi này văn kinh thỉnh pháp; sau khi mà nghe kinh nghe pháp xong, lại hy vọng họ có thể tiếp tục đến đây lâu dài để lắng nghe Lão Hòa thượng giảng về “Kinh Hoa Nghiêm”, hoặc giả là cả thế giới các nơi đều truyền phát ra các loại kinh điển khác nhau, mời họ có thể đến tại chỗ gần nhất mà học tập, mà huân tập. Vì tôi đã nghĩ đến ông ngoại mình, nghĩ đến gia đình quyến thuộc, tôi đều phải liên tục viết trong mấy năm, họ mới không còn vào trong giấc mộng của tôi, cho nên tôi nghĩ nghe Phật pháp thì cũng giống như là chúng ta vậy, không phải là nghe một, hai lần thì có thể hiểu, mà nhất định là cũng giống như con người phải huân tu lâu dài, phải học tập trong thời gian rất dài mới có thể buông bỏ được hoàn toàn, mới có thể hiểu và phát nguyện cầu sanh Tịnh Độ.

Khi đó tôi đã viết xong rất nhanh chóng. Sau khi viết xong, đương nhiên sẽ có người đến đem những bài vị đã viết xong đi dán. Khi đó chúng tôi đã triệu tập một tập thiện nguyện viên, tôi cũng đã nói với họ, chúng ta nên phải thật sự cung kính đối với những chúng sanh này, cũng như là việc bố trí trong hội trường vậy, phải bố trí sắp xếp cho thật tốt, tất cả sự sắp xếp cần phải được ngay ngắn chỉnh tề, nhìn thấy phải thật ngay ngắn, nhìn qua một cái là thấy hết. Tôi còn có một yêu cầu nhỏ, tôi nói khi dán bài vị lên, khi sắp xếp các bài vị, chúng ta phải một lòng thật cung kính mà bố trí sắp xếp hội trường như vậy cho họ, cho nên trong tâm phải niệm thầm Phật hiệu chứ không thể nói chuyện, mọi người lại càng không thể nào bàn tán nói chuyện vào những lúc đó, nhất định phải dùng tâm thật cung kính để bố trí sắp xếp cho họ.

Tất cả những cư sĩ đến từ khắp các nơi, họ đều vì người trong gia đình quyền thuộc của mình mà viết bài vị. Khi đó phàm là những người viết bài vị thì tôi đều nói với họ, bạn nên lấy những tờ giấy này viết ra những người này, người siêu độ là ai, lịch đại tổ tiên do ai viết, gồm cả oán thân trái chủ nhiều đời, hết thấy bạn đều nên ghi chép để lưu lại; tờ giấy này bạn không thể để mất, và lại phải nhất nhất mà lễ thỉnh, bạn đi vào Niệm Phật Đường thì cũng phải mời họ đến cùng bạn để mà niệm Phật. Nếu như là bạn tự viết vì những oán thân trái chủ của mình, vậy thì bạn cũng phải thật cung kính mà sám hối với họ. Sau khi sám hối xong, thỉnh họ vào trong Phật đường để mà nghe kinh nghe Pháp, dựa vào cơ hội này hóa giải oán hận của đôi bên, hận thù của đôi bên, tiến tới có thể khuyến khích nhau hy vọng dựa vào Phật lực gia trì, từ nay về sau mọi người có thể phù trợ lẫn nhau trên con đường giác ngộ, động viên lẫn nhau như vậy thì mới phải. Tất cả những người đến để đăng ký bài vị tôi đều nhất nhất giảng giải nói rõ với họ, nhất định phải làm được như vậy.

Nếu như là vì lịch đại tổ tiên, tôi hy vọng họ còn phải làm cho được ba điểm nữa. Một là nếu như những vị tổ tiên này đã được vãng sinh rồi, hoặc giả là sanh thiên, hoặc giả họ đã nghe được Phật pháp, vãng sanh đến Cực Lạc thế giới, hoặc là nói họ còn đọa trong tam ác đạo, bạn cần phải khải thỉnh như vậy.

Nếu như là đã được vãng sanh đến Cực Lạc thế giới, hy vọng họ có thể đến mà dẫn dắt con cháu đời sau, hy vọng họ đến nơi này chung tay góp sức, dẫn dắt hậu bối, dìu dắt con cháu đời sau cũng có thể cùng niệm Phật vãng sanh Cực Lạc thế giới, mà còn có thể tăng cao thêm phẩm vị.

Còn nếu như đọa lạc vào trong ác đạo, bạn phải khải thỉnh Địa Tạng Bồ Tát, hy vọng dùng tâm chân thành của bạn cảm động Địa Tạng Bồ Tát có thể dẫn dắt gia thân quyết thuộc của bạn đến tại hội trường này mà nghe kinh nghe pháp, mong rằng họ có thể sớm thoát ly hoàn cảnh địa ngục thống khổ như vậy.

Nếu như nói đã đầu thai vào súc sanh hay cỗi khác hoặc là cỗi người, thì phải khải thỉnh chư Phật Bồ Tát khiến những người trong thân bằng quyền thuộc của bạn thọ sanh trong các cỗi khác, những người trong thân bằng quyền thuộc đã qua đời cũng có thể có cơ duyên nghe được Phật pháp, ngay đời này hoặc là đến tận đời vị lai đều có thể vãng sanh đến thế giới Cực Lạc.

Khi tôi nhận công việc thì tôi không sợ phí tổn lời nói, thế nên tôi tận sức đem những gì tôi biết được nói cho tất cả những cư sĩ đến viết bài vị, hy vọng họ có thể chân thật nhờ vào pháp hội này có thể giúp đỡ hết thấy chúng sanh ở tầng không gian duy thứ khác, để họ chân thật có thể lìa khổ được vui. Trong thời gian tôi đang viết bài vị, cũng có rất nhiều đồng tu họ có cảm ứng rất đặc biệt, đều sẽ chạy đến để nói với tôi. Trong đó có một vị Pháp sư, lúc trước chúng tôi cũng không phải là thân nhau lắm, nhưng vì cơ duyên viết bài vị, tôi đã giảng giải cần phải lễ thỉnh như thế nào. Thầy ấy rất là tán thành, thầy đã nói với tôi rằng, lúc trước thầy cũng viết bài vị, đã viết cho tất

cả gia thân quyến thuộc, thầy lấy làm thoải mái trong lòng vì đã tận hết một phần sức lực mà lập bài vị cho họ. Nhưng trước giờ thầy chưa từng nghĩ qua là nên tiến thêm một bước nữa để mà lễ thỉnh họ, tiến thêm một bước đối với những oán thân trái chủ mà mình đã viết ra cung kính sám hối hay là thật tâm lễ thỉnh họ đến để lắng nghe Phật pháp. Sau khi tôi trao đổi với thầy ấy như vậy, thầy rất vui mừng, thầy đã viết một chồng bài vị khá dày, vội vàng đến trước mặt Phật nhất nhất lễ thỉnh. Sau khi lễ thỉnh xong cũng đã rất trễ, nên thầy liền đi ngủ. Đến sáng hôm sau, thầy liền đến nói với tôi rằng, thầy đã sót vài người. Tôi nói: *“Thầy làm sao mà bị sót?”*. Thầy nói rằng vào lúc giữa đêm, khi mà thầy đang ngủ, thầy đã mơ thấy một người thân đã quá vắng kéo chiếc áo của thầy, gọi tên nữ danh của thầy, người đó nói: *“Sao mà ông lại để sót tôi vậy chứ?”*. Sau khi thầy tỉnh dậy, nhớ ra đúng là thầy đã để sót người ấy. Vì khi sinh tiền, vị trưởng bối này làm công việc không phải là tốt lắm nên khi chết vắng sanh cũng đặc biệt khó khăn, cho nên thầy vội vàng bổ sung. Cũng trong đêm hôm đó, ngoài việc nằm mơ thấy vị trưởng bối này ra, còn có hai vị bà con xa nữa, một đời làm công việc mổ heo. Sau khi nằm mơ thấy vị trưởng bối đó kéo áo nói với thầy xong, liền tiếp đến hai cha con người bà con xa này (đều là một đời làm nghề mổ heo) đến thị hiện cho thầy ấy, cho nên thầy ấy nói sao mà cảm ứng mạnh như vậy. Từ đó về sau, bất cứ khi nào thầy viết bài vị, thầy đều không dám tùy tiện để qua một bên, mà thầy đem nhập lại vào máy vi tính, thầy từ trên máy vi tính làm lại một tờ mới. Ông nói, ước tính cũng có một đến hai trăm người. Cho nên thầy mỗi lần nghe kinh, bất luận là nghe giảng về kinh điển trực tiếp ngay tại chỗ, hay là bằng cách nào khác, chỉ cần là khi thầy nghe kinh nghe pháp, thầy nhất định đều lễ thỉnh tất cả những người trong trang bài vị này, hy vọng họ cũng có thể đến cùng nhau học tập Phật pháp. Hai ba năm trở lại đây, thầy nói với tôi, trên con đường học Phật hay làm những công việc khác, thầy cảm thấy là thuận lợi hơn nhiều so với trước, cho nên thầy cũng sâu sắc thể hội được, năng lực của siêu độ là vô cùng lớn, cũng rất khó mà tính đếm.

Ngay lúc đó cũng có một vị lão Bồ Tát, bà viết xong bài vị, bà bằng mọi cách có thể đã nghĩ ra hết và đã viết vào bài vị hết rồi, thế nhưng vào một hôm mới sáng tinh mơ đã chạy đến và nói với tôi: *“Tôi sót mất một người rồi, xin khẩn trương cho”*. Tôi phải khẩn trương viết vào cho bà. Bà kể lại rằng lúc bà đang lạy Phật, vừa lạy xuống một lạy thì hiện ra hình của một người, đó là hình của một phụ nữ, cũng chính là bà thông gia. Bà thông gia đã qua đời rất nhiều năm rồi, bà ấy nói rằng: *“Bà thông gia sao vô ý vậy? Những người khác thì bà viết nhiều như vậy, sao lại để sót tôi cho được chứ?”*. Vị lão Bồ Tát này lạy một lạy rồi vội vàng chạy đi tìm tôi ngay, nhanh chóng viết bổ sung thêm ngay cho bà một bài vị nữa.

Ngoài ra còn có một vị lão cư sĩ, khi ông đang viết bài vị, ông nhớ đến đứa cháu trai mười mấy tuổi của mình, do vì bị bệnh về đường ruột, buổi chiều chuyển đến bệnh viện thì buổi tối đã qua đời. Khi đó ông nói với tôi, sao có mỗi cái tên ông nhớ không ra, cái tên này ngay một chữ cũng không nhớ được, cho nên ông không dám viết. Tôi

liền nói được, sau khi ông gọi điện hỏi thăm về cái tên cho chính xác, thì tôi lại viết bổ sung cho ông. Sự việc này ông ấy quên mà tôi cũng quên luôn, vì thời gian pháp hội khiến mọi người đều rất bận rộn, muốn gặp mặt thì thật là không dễ dàng. Một hôm vào buổi sáng, tôi đi đến một nơi khác để bổ sung thêm vài bài vị, tôi nhìn thấy ông ấy đang nghỉ ngơi ở đó. Tôi liền hỏi: “*Ông làm sao vậy?*”. Ông nói rằng ông từ chiều ngày hôm qua cho đến sáng hôm nay bị bệnh thổ tả, không ăn cái gì bậy bạ mà toàn thân không có sức. Lúc đó tôi liền nhớ ra, ông không phải nói cháu của ông bị bệnh đường ruột sao? Bệnh đường ruột thì hiện tượng chính là thổ tả và thân thể không có sức. Ông nghe xong lập tức tỉnh ngộ ra là đã quên viết bài vị cho đứa cháu này của ông. Sau khi viết xong, buổi chiều thì tôi thấy ông ấy đã có thể ngồi dậy rồi, như không có bệnh gì. Chúng tôi mới hiểu được, phàm là bạn có khởi tâm động niệm muốn lập bài vị cho chúng sanh, muốn siêu độ cho họ, mà bạn quên hay là để sót mất, thì họ nhất định sẽ cố gắng nghĩ ra mọi phương cách khiến bạn hiểu ra sự thiếu sót của mình, nên khi viết bài vị thì có những cảm ứng như vậy.

Những cảm ứng này không chỉ xảy ra đối với hậu học, nghe nói tại đạo tràng Dalas ở nước Mỹ cũng xảy ra những chuyện giống như vậy. Người chủ quản – người phụ trách của đạo tràng ban đêm nằm mơ thấy có rất nhiều người gõ cửa rất cấp bách. Ấn tượng này rất là sâu sắc, nhưng ông trái lại nghĩ không ra điều này có ý nghĩa gì, thế là ông liền đi tìm hỏi pháp sư. Pháp sư nói với ông: “*Nếu không trở ngại, ông hãy đến trước bài vị xem, đại khái có bài vị nào cần được viết mà ông đã bỏ sót không?*”. Người phụ trách này liền đi một vòng đến trước tất cả các bài vị để xem thử, thì phát hiện có một bài vị rất quan trọng nhưng chưa viết, đó chính là cô hồn không ai cúng ở đây. Sau khi ông nhớ ra thì lập ngay bài vị. Sau khi lập xong thì hiện tượng này không còn nữa. Cho nên chúng ta mới hiểu được, các chúng sanh cũng rất chấp trước giống như con người vậy, họ cũng hy vọng có được một khu vực riêng. Chúng ta sắp xếp cho họ một khu vực riêng, họ có thể ở nơi đó một cách rất thoải mái, rất an định mà lắng nghe Phật pháp. Tại sao lại nói họ cũng rất là chấp trước một khu vực riêng như vậy?

Cũng có một vị đồng tu ở tại Úc Châu (di dân đến Úc Châu), bà ngoại của ông ở tại Đài Loan qua đời. Sau khi nhận được tin báo thì lập tức tại Tịnh Tông Học Hội lập cho bà một bài vị. Vị đồng tu này bình thường viết bài vị, chúng tôi cũng hay trao đổi những điều tâm đắc với nhau, nào là nhất định phải lễ thỉnh, phải cung kính mời họ, bạn siêu độ cho ai thì nên thay người đó khải thỉnh đến đạo tràng này. Sau khi ông viết xong thì ngay đêm hôm đó ông đã nằm mơ thấy bà ngoại của ông đang ở tại một đạo tràng niệm Phật rất là lớn, nhưng là đang ở bên ngoài cửa, và bà đã nói một câu: “*Không thể vào thì có tác dụng gì?*”. Nói xong câu nói như vậy thì ông tỉnh giấc. Sau khi ông tỉnh dậy ông liền suy nghĩ câu nói của bà ngoại: “*Không thể vào thì có tác dụng gì?*”, ông nghĩ không viết sai cũng không làm sai. Sau đó quả thực không tìm được, đến buổi chiều ông liền gọi điện thoại cho Ngài Tổng Hội Trưởng. Hôm đó Ngài Tổng Hội Trưởng không ở Học Hội, ông liền từ trong nhà mà xem, sau đó lấy tên tuổi mà đổi

chiếu với bài vị mới biết được thì ra là có một chữ bị viết sai. Viết sai một con chữ, linh hồn này liền không có cách nào đi vào trong để mà lắng nghe. Chúng tôi mới hiểu được, lập bài vị cho chúng sanh là một sự việc rất quan trọng, giống như là bạn nhận được một thư mời, bạn dựa vào thư mời mới có thể đối chiếu vào chỗ ngồi.

Có rất nhiều người nói rằng, bài vị mà chúng ta viết chưa xong, chúng ta cứ viết một cái là “hư không pháp giới tất cả chúng sanh” không phải xong rồi sao? Với tất cả chúng sanh của hư không pháp giới, viết một cái bài vị không phải đều đã xong rồi sao? Đúng là không sai, nhưng chúng ta cứ lấy con người mà nói, con người đã rất là chấp trước, những chúng sanh chịu khổ chịu nạn trong không gian không đồng duy thứ này, tôi tin là mức độ chấp trước của họ cũng không thua kém người chúng ta. Ba năm trước, khi tôi nhận nhiệm vụ lập bài vị, có một vị lão Bồ Tát là người ở Singapore nói với tôi, mỗi một lần mà gặp được pháp hội, chỉ cần có pháp hội thì bà liền nằm mộng thấy người chồng đã qua đời của bà, bà nói sao mà ông ấy cứ âm hồn không tan, đã chết được hai - ba mươi năm rồi còn gì, tại sao mà chỉ cần gặp phải pháp hội, ông ấy liền xuất hiện trong giấc mộng? Mỗi lần như vậy bà đều muốn lập bài vị cho chồng. Vị lão Bồ Tát này nói, phải chăng hiện giờ chồng của bà còn đang thọ khổ, còn đang chịu nạn? Bà khẳng định là thế, bằng không sẽ không phải mỗi lần bà gặp Pháp hội, thì mỗi lần Pháp hội đều đến để báo mộng. Tôi nói không thể nào. Bà cũng rất vui mừng, lần này thì cũng viết ra nữa, vì chồng của bà mà viết ra. Vốn là bà đã nói với tôi bà thật ngại đã viết nhiều như vậy. Tôi nói không có sao đâu, tôi chỉ là một cái cát tay, tôi có thể giúp đỡ họ, đây chỉ là một cái cát tay nên tôi rất làm sẵn lòng, bà không nên vì vậy mà cảm thấy ngại ngùng hay thế nào, vì tất cả Pháp hội của chúng tôi đều là để siêu độ những linh hồn quá vãng này, chúng tôi có cơ duyên mỗi lần làm một Pháp hội, chúng tôi có thể phục vụ họ thật là một vinh hạnh cho chúng tôi. Và lại, chúng ta hãy thử nghĩ xem, những chúng sanh này, có ai không phải đã từng sanh thì cũng từng làm người, giống như chúng ta vậy, chúng ta hãy cân nhắc một đời này của mình, nếu như không thể vãng sanh đến Cực Lạc thế giới, tương lai đọa địa ngục chịu khổ nạn vẫn sẽ có mặt chúng ta, chúng ta cũng rất có khả năng luân hồi trong không gian không đồng duy thứ để làm những chúng sanh khổ nạn này. Sau khi tôi nói như vậy thì những người này liền không còn cảm thấy cứ mỗi lần đều viết nhiều bài vị đến như vậy, có đem đến cho các bạn cho học viện phiền phức hay không? Tôi nói không thấy phiền, tuyệt đối không thấy phiền, vì chúng sanh phục vụ là vinh hạnh của chúng tôi, chúng tôi có cơ duyên như vậy, có cơ hội như vậy, bất kỳ chúng sanh nào chúng tôi đều hy vọng có thể viết giúp cho họ. Nếu như họ vì lòng thành của chúng tôi, chúng tôi chân thành phát ra lòng tin như vậy, tin tưởng họ nhất định có thể cảm nhận được, nhất là oán thân trái chủ.

Từ thực nghiệm về nước kết tinh của tiến sĩ Giang Bồn Thắng, chúng tôi càng có thể chứng minh, phàm là chúng ta dùng tâm chân thành để phát ra lòng tin, chân thành mà sám hối đối với họ, hết lòng thỉnh mời họ đến với Pháp hội để lắng nghe Phật pháp, tin chắc rằng đều có thể nhận được rất nhiều cảm ứng, và cũng có thể vì chúng ta đã

giúp đỡ như vậy mà họ cũng có thể sớm nhận được siêu độ lìa khổ được vui. Cho nên chúng ta không nên xem thường mỗi một lần làm Pháp hội, lần làm Pháp hội kỳ này nói không chừng chính vì lòng chí thành của bạn, bạn có thể cảm động oán thân trái chủ của mình, nói không chừng chỉ một lần thỉnh mời hết lòng của chúng ta, tất cả lịch đại tổ tiên của bạn đều vì nhờ bạn đã rất cung kính với họ, hết lòng hết dạ mời họ, khiến cho họ đều được nghe Phật pháp. Cho nên có rất nhiều chúng ta không nhìn thấy được, thì chúng ta nên phải nghĩ tới, chúng ta phải dùng tâm như thế nào để giúp đỡ họ, thật sự có thể siêu việt khỏi hoàn cảnh thống khổ như vậy.

Thời gian của hôm nay cũng gần sắp hết rồi, chúng tôi trong lần kế tiếp sẽ giảng giải với mọi người liên quan đến Tam Thời Hệ Niệm, bao gồm cả việc chúng ta phát chiếu kinh điển buổi tối, nên làm như thế nào để mà mời các chúng sanh đến nhà của mình nghe. Vì có rất là nhiều các đồng tu học Phật sợ là nếu như buổi tối tôi mở kinh, tôi còn mời rất nhiều chúng sanh đến nhà mình, trong nhà tôi không phải là rất âm u đầy bóng ma lay động, rất đáng sợ hay sao? Liên quan đến điều này, chúng tôi xin để lại đến tiết sau sẽ giảng giải kỹ càng tỉ mỉ với mọi người. Xin cảm ơn!